

Bediüzzaman Said Nursi içine kapanık biri miydi? Yazısı iyi olmayan, ama üstün zekâya sahip denilen "disleksi" mi vardı onda?

"Disleksi, en sık rastlanan öğrenme bozukluklarından biridir. Ancak zeka ile hiç bir alakası yoktur. Asıl sorunları hafıza ve dil ile ilgilidir. Disleksi olan kişiler her şeyi unuttur ve dil ile ilgili derslerde sıkıntı çektikleri bilinmektedir. Yani disleksi olan kişilerde zeka geriliği yoktur. Bilakis çoğunluğu zekidir. Hatta bir kısmı üstün zekalı, dahi insanlardır. Ünlü olanlarda vardır; *Albert Einstein, Walt Disney, Leonardo Da Vinci, Bill Gates* bunlardan bazılarıdır..."(1)

Üstad Hazretlerinin öğrenme, kavrama, ezberleme ve muhakeme kabiliyetinin üst seviyede olduğu hususunda, hatta asrının en büyüğü olduğunda devrin uleması müttefiktir. Bu anlamda "*disleksi vardı*" denilemez.

Ama Üstad Hazretlerinin yazma konusunda sıkıntı içinde olduğu doğrudur ve bunu kendisi şu şekilde ifade etmektedir:

"Belî, Cenab-ı Hak bana hüsn-ü hat vermemiş, hem bir satır yazmak bana büyük bir iş gibi usanç veriyor. Eskiden beri diyordum: Ya Rabbi! Ben o kadar muhtaç iken bu nimet bana verilmedi, diye teşekki değil, tefekkür ediyordum. Sonra bana kat'î tebeyyün etti ki, hat bana verilmemekte, büyük bir ihsan imiş. Hem o hatt'a ihtiyacımı sizin gibi kalem kahramanlarının muavenetleri temin ediyor. Hatt bilse idim, hatt'a itimad edip, mesail ruhta kararlayarak nakşedilmeyecekti. Eskiden hangi ilme başladım, hattım olmadığı için ruhuma yazardım. Fevkalâde bir meleke ihsan edildi."(2)

"Ben, âciz, zayıf gurbette, menfî, yarım ümmi ve aleyhimde propaganda ile halkı benden ürkütmek halleri içinde, Kur'ân'ın ilaçlarından ve imanın kudsi hakikatlarından dertlerime tam derman olanlarını kendime bulduğum zaman, bu millete ve bu vatan evlatlarına dahi tam bir ilaç olduğuna kanaat getirdiğim için o keymattar hakikatları kaleme aldım. Hattım pek noksan olmasından yardımcılara pek çok muhtaç iken, inayet-i İlâhiye bana sadık,

has, metin yardımcıları verdi."(3)

"Saniyen: Benim matbaam yok ve müteaddit kâtiplerim yok. Birisini zorla bulabilirim. Ve hüsn-ü hattım yok. Yarım ümmiyim, bir saatte ancak bir sayfayı çok noksan yazımla yazabilirim. Merhum Asım Bey gibi bazı zatlar, benim için bir yadigâr olarak, güzel yazılarıyla yardım ettiler. Benim çok hazin gurbetimdeki hatıratımı yazdılar. Sonra, o envar-ı imaniyeyi derdine tam derman bulan bir kısım zatlar, onları okumak istediler ve okudular; hayat-ı ebediyelerine tam bir tiryak olduğunu hakkalyakîn gördüler, kendileri için istinsah ettiler. Acaba buna yasak diyecek bir kanun var mı? Elinize geçen ve nazar-ı teftişinizde bulunan Fihriste Risalesi gösteriyor ki, Risale-i Nur'un herbir cüz'ü, bir âyet-i Kur'âniyenin hakikatini tefsir eder. Hususan erkân-ı imaniyeye dair âyetleri öyle bir vuzuhla tefsir eder ki, Avrupa filozoflarının bin seneden beri Kur'ân aleyhinde hazırladıkları hücum plânlarını kırıyor ve esaslarını bozuyor..."(4)

"Ben, on sekiz senedir, bir içtimaî hastalık sebebiyle haps-i münferid hükmünde münzevî yalnız yaşamışım ve yirmi senedir yine içtimaî bir manevi rahatsızlık cihetiyle, hiçbir gazeteyi ne okudum ve ne dinledim ve ne de merak ettim. Ve yine ehemmiyetli bir maraz-ı içtimaî cihetiyle, şimdi iki sene ve iki aydır zemin yüzündeki harblerden ve hâdiselerden hiçbir haber almadım ve merak etmedim ve sormadım. Halbuki ben, Risale-i Nur itibarıyla binler adam kadar alâkadarım."(5)

Buradaki "*içtimai hastalık*" merdümگیرizlik hastalığıdır. *Merdümگیرizlik* insanların Üstad Hazretlerini büyük bir evliya görüp ona ilgi ve teveccüh göstermeleri ve Üstad Hazretlerinin bundan rahatsız olma ve sıkılma haline denir. Öyle ki bu tarz nazarlar Üstad Hazretlerini hasta ediyordu. Bu sebeple mümkün mertebe nazarlardan, yani insanların ilgi ve teveccühünden kaçınmaya çalışıyordu.

Nazarların menfi tesirine şu hadis de işaret ediyor:

"Göz değmesi haktır. Eğer kaderi (delip) geçecek bir şey olsaydı, bu göz değmesi olurdu. Yıkanmanız talep edilirse yıkanın."(6)

Ömrünü sürekli zindan ve sürgünlerde geçiren birisinin, içtimai hayata adapte

olması zor olur. Bu sebeple Üstad Hazretleri insanların nazarından sıkılan, kalabalıktan hoşlanmayıp yalnızlık isteyen bir halete sahipti ki bunu içtimai hastalık olarak ifade ediyor. Siyasi ve afaki konulara olan ilgisizliğinde bu hastalığın rolünün de olduğunu ifade ediyor.

"Merdümgirizliğe" bizim anladığımız manada psikolojik bir rahatsızlık demek yanlış olur kanaatindeyiz. Şayet ruhun sıhhat ve afiyeti açısından meseleye bakacak olursak, bu asrın en sıhhatli ruhu Üstad Hazretlerinin ruhudur diyebiliriz. İçine kapanıklığı bu anlamda değerlendirebiliriz.

Dipnotlar:

(1) bk. *Vikipedi sitesi.*

(2) bk. [Barla Lahikası, \(258. Mektup\)](#)

(3) bk. [Şualar, On Dördüncü Şua.](#)

(4) bk. [Tarihçe-i Hayat, Eskişehir Hayatı, Eskişehir Müdafaası.](#)

(5) bk. *Sirâcü'n-Nûr, Denizli Müdafaası.*

(6) bk. *Müslim, Selam 42, (2188); Tirmizî, Tıbb 19, (2063), Tirmizî'de "Göz değmesi haktır" ibaresi yoktur.*